

השבת

של רבי נחמן מברסלב

טוב להגיד ולשיר **נְחֵם נְחֵם נְחֵם** מאומן **לזכות לכל הישועות**

וארא ... ושמי ה' לא נודעתי להם ..

[לקוטי הלכות - הלכות שבועות ב' - אות ה', ו']
ועל כן, כששלח השם יתברך את משה לישראל במצרים לקרבם לעבודתו יתברך, כמו שכתוב שם: **בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים**, אז תיכף שאל משה להשם יתברך: **ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם**, כי הא בהא תליא [כי הרי זה תלוי בזה]. כי אי אפשר לעבדו יתברך בעבודות ובמצוות, עד שידועין משמו יתברך, ואי אפשר לידע משמו יתברך כי אם על ידי עבודתו יתברך, ועל כן באמת יש גייעה גדולה להצדיקים. אבל הם מוסרים נפשם באמת ושוברים כל תאוות עולם הזה בשבילו יתברך, קודם שזוכין להשיג איהו עבודה ומצוה. ועל ידי זה השם יתברך מרחם עליהם ומגלה להם שמותיו הקדושים, כפי עבודתם. ועל ידי זה משיגין עבודת המצוות ומודיעים לנו כמו אברהם אבינו עליו השלום שייגע כל ימיו עד שהשיג מצוות מילה.

ואחר כך, בא משה רבנו עליו השלום, והתייגע כל כך עד שנתן לנו כל התורה והמצוות. כי אף על פי שגם אברהם ידע מהם, אבל לא זכה עדיין להודיעם לנו, כי לא ניתנה התורה על ידו. ועל כן באמת השיג משה שמותיו יתברך יותר מכל האבות, כמו שכתוב: **וארא אל אברהם וכו' באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם**.

והכלל, שעיקר ידיעת שמו יתברך, אין זוכין כי אם הצדיקים והם מודיעין לישראל, לכל מי שחפץ להתדבק בהם. והם, אין זוכין לזה כי אם על ידי שיש אחיזת השקר ואפשר לטעות, שמשם עיקר כח הבחירה, שעל ידי זה עיקר הכרת וידיעת שמו יתברך.

וזה בחינת איסור הזכרת שם שמים לבטלה וחומר איסור שבועת שוא, אף על פי שנשבע באמת. כי אסור להזכיר שם שמים על דבר הפשוט וידוע לכל, אף על פי שהאמת הוא כן, כי אין זה רצונו יתברך לישא את שמו בשביל לגלות האמת בפשיטות, לגלות ולהזכיר שמו יתברך על דבר הפשוט וידוע לכל.

כי עיקר התגלות וידיעת שמו יתברך הוא דייקא כשמברין האמת מהשקר, דהיינו כשנשבעין על האמת במקום שאין הדבר פשוט ויכולין לטעות שהוא להיפך, שם דייקא יש להזכיר שמו יתברך על האמת. אבל האמת הפשוט וידוע לכל, אין להזכיר שמו יתברך על זה.

כי בשביל זה לא חפץ השם יתברך להודיע שמותיו יתברך למלאכים, מחמת שהם יודעים האמת בפשיטות במקום שאין בו אחיזת השקר, כי ידוע לכל דרי מעלה אמתת מציאותו יתברך. רק בחר בישראל וצדיקים, שהם ידעו שמותיו יתברך מחמת שהם זוכין על ידי תוקף התגברותם על יצרם לברר האמת במקום שיש אחיזת השקר, שזה עיקר הבחירה וכנייל:

סיפור

(ההתקרות לרבינו ז"ל, עיי' ר' ישראל קארדנר ז"ל)
... ובצפת התחילה מלחמה חדשה מצד חותני והמשפחה ומצד נכבדי העיר והשוחטים, והגעתי לשפלות כזאת שפרחחי העיר היו זורקים בי אבנים וקליפות, והיו קוראים אחרי מילות גנאי. ואני כמעט

שיצאתי מדעתי. משראה חותני כך הפעיל לחץ על אשתי נשמתה עדן, שתתגרש ממני. אבל היא אמרה: **זה חלקי וכך יהיה**. ואני ראיתי בזה חסד גדול מאת השם יתברך.

נאלצנו למצוא מקום, שנוכל לחיות באין מפריע, והנה על-יד בית ר' ישראל היה חדר קטן. ר' ישראל זכרונו לברכה שכר החדר בשבילנו, והוא היה בשבילנו האב והאם והדואג לכל מחסורינו. הוא עצמו היה אוכל פירורי לחם, אבל בשבילנו דאג שיהיה לנו מן המובחר.

אבל השנים אלו של התקיעת כף, היו שנות חיים אמיתיים, שלא מעלמא הדין [מהעולם הזה], עד שהתחיל ר' ישראל לומר לי, שהוא מרגיש שזמנו קרוב ליפטר מזה העולם. והוא רואה בעיניו, שעתיד לירד לעולם חושך גדול של האמונה שאין לשער ודיבר על כאב זה, המדאיב לבו ועל הצער הגדול שהוא מרגיש. ואני לא יכולתי להשלים עם זה, כיצד יעשה השם יתברך דבר כזה, בעיצומה של

העבודה שלנו. אבל ראיתי שהוא צודק, וכל פעם שהיה מרגיש לא טוב, היה חושב שהנה קרוב קיצו והוא נפרד מן העולם. ובתוך אותו חמש השנים של התקיעת כף, עברו עלינו כל כך הרבה נסיונות, והיה אז רעב ומלחמה ולא זכיתי ללמוד הרבה ממנו, אבל עצם היותי עמו, היה לימוד גדול ועצום. ראיתי את האמונה והביטחון והמידות היקרות, שמהן יש לי די לכל ימי חיי, ומזה מוצאת נשמתי חיות להחזיק אותי, ומזה אני תמיד יודע יותר ויותר על רבינו רבי נחמן זכרונו לברכה.

כשהאנגלים נכנסו לטבריא, היתה אז מגפה של חולי רע (השם ישמרנו), וכל ילדיו של ר' ישראל נפטרו במגפה, ונשאר לו הבן האחרון שהיה כבן י"ב. ר' ישראל קיבל הפורענות בעוז ובביטחון. בסוף נפטר אף הוא ואמר שהוא לוקח אתו את המגפה ותעצר המגפה. וכך היה. ונשארתי כערער בערבה. אחרי זמן הייתי נוסע לירושלים, כדי לקבל את תורת החסידות מזקני ברסלב שהיו שם, שהיו אנשים יקרים מאד ... (ההמשך יבוא)

מכתב

(מספר אָבִי הנחל - מכתב כ"ט)
... ב"ה, יום שישי ערב ראש-חודש אייר. תשכ"א.
גאהר מייך זאך איז תפלה [כל העניין שלי הוא תפילה].

חמדת לבי מר ..., החודר בלהב אש אל עומק ים החכמה של הצדיק הבעל תפילה, המעלה מים המינות והכפירות, אל האמונה העליונה. שלום וכל טוב נצחי בזה ובבא.

שש תשוש בישועת השם, שזכית לרצונות וכיסופים טובים וחזקים. ואתה פועל בהם הרבה לטובת עסקי הצדיק, שהוא הבן מלך האמת. הוא הבעל תפילה, הוא השבעה בעטלירס. הוא כלליות כל הצדיקים הגדולים המובחרים, יחידי הדורות, שגילה תורות ומעשיות כאלו, שלא נשמעו מעולם, שהם עיקר תקוותינו לדורות עולם.

המעשיות הנוראות, הגם כי אין לנו שום השגה ושום התנוצצות הדעת בהם, אף-על-פי-כך מובן וגלוי לעין הכל, בחוש ממש, כי כולם דברים נפלאים ונוראים מאוד, לא יכילם כל רעיון וכל מה שאנו מוצאים בהמעשיות הוא רק רמז בעלמא פחות מטיפה מן היס. כי סוד גוף המעשה בעצם, רחוק ונשגב מאוד מדעתנו.

תפילה

(לקוטי תפילות אי - ז)

● ותזכנו לקיים מצוות ציצית כראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותר"י מצוות התלויות בה. ועל ידי כפי הציצית הקדושים תגן עלינו ותציל אותנו מכל מיני פגם הברית, ותזכנו להתקדש בקדושתך תמיד, ועל ידי זה תציל אותנו מעצת הנחש, מעצת המפתים והמסיתים והמדדיים מדרך האמת, בכונה להרע או שלא בכונה. ונזכה לקבל ולהמשיך עלינו אור השכל האמת של צדיקי אמת, על ידי שנזכה לקבל ולקיים עצות טובות ואמתיות שלהם, ועל ידי זה נזכה לאמת ולא יצא דבר שקר מפנינו לעולם.

צדקה וחסד

(אוצר היראה - צדקה וגמילות חסדים, ע"ה)

❖ עיקר הרווח והעשירות של האדם, נמשך על-ידי שמעלין הניצוצות הקדושים מהקליפות, ומכניסים אותם לתוך הקדושה, על-ידי שעושה משא ומתן באמונה; ולפעמים הרווח מזומן לנגד עיניו ונדמה לו שכבר הרוויח, וקודם גמר העסק בשלמות נהפך הכל ואינו מרוויח כלום, ולפעמים מפתים גם הקרן, וכל זה הוא מחמת שהתחיל לברר הניצוצות הקדושים, אבל לא זכה עדיין לבררם בשלמות, ולהכניסם מחוץ לפנים, עד אשר שוב נאחזו בהם הקליפות, עד שעל-ידי זה הפסיד הכל.

❖ והתיקון לכל זה הוא צדקה לעניים הגונים, כי עיקר ברור הניצוצות מעמקי הקליפות הוא על-ידי צדקה, בבחינת **צדקה תציל ממות**, היינו מהקליפות שהם סטרא דמותא, ואז דייקא יזכה להכניס העשירות לפנים לתוך הבית, שתתקיים בידו (הלכות חלוקת שותפים - הלכה ה', אות ז).

חיי מוהר"ן

(תקצ"א)

§ אחד שאל אותו אם להיות מלמד, השיב לו: **לא** (כי אמר הוא זכרונו לברכה, ששלושה דברים אינם חשובים בעיניו: שחט ומלמד וחסיד בעיר קטנה, מחמת שבנקל לו להכשל בגאות, חס ושלום). **טוב לך יותר להיות סוחר ובעל משא ומתן, רק בשעה שתלך בשוק, תמאס ותבזה את העולם הזה בפיך.**

	<p>ת.ד. 27100 ירושלים 91270</p>	<p>02-5829086 050-6741702 054-7587032</p>
<p>שידורי מצוה: 050-6870043 (13:00-16:00)</p>		

תרומות: בכל סניפי הדואר, חשבון 7-2255-89

גדולה, ואורבים עליו ללכדו ולתפסו. על כן צריך להתנהג בזה בחכמה גדולה!

❖ הצדיק האמת שהוא הבעל תפילה יש לו מאכלים כאלו, שכשזוכים לאוכל ולטעום מאלו המאכלים, משליכים תיכף תאוות ממון, ומרגישים גודל הסרחון של ממון, שהוא מסריח כצואה ממש, עד שמתביישים מאוד עם הממון, והממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות. וכל מי שיש לו יותר ממון, הוא מתבייש ביותר, וגם הקטנים במעלה וחסרי הממון, מתביישים בעצמם גם כן על שהיו קטנים כל כך בעיני עצמם, מחמת חסרון הממון. כי עתה נתגלה להם, שאדברא הממון הוא עיקר הבושה. ועל כן העשירים מתביישים עוד ביותר. וטומנים עצמם במחילות עפר, מגודל הבושה שמתביישים אחד מחבירו, עד שאינם יכולים להרים פניהם כלל מפני הבושה. כי מאכלים אלו של הבעל תפילה, יש להם סגולה זו, שעל ידם ממאסין בממון, בתכלית המיאוס, ומשליכים אלילי כסף ואלילי זהב, כמו שיהיה לעתיד!

❖ מי שרוצה לחשוב על תכליתו באמת ומוכרח להיות מעורב עם בריות כאלו, שהם רחוקים לגמרי מן התכלית, צריך לזהר גם

אז, שיהיה, על כל פנים, במחשבתו, חוץ מן היישוב. וירחיק מחשבתו ודעתו וכל הנהגותיו, מכל בחינת הנהגות הזרות, ומידות זרות ודעות רעות וסברות של שקר הנמצאים ושכיחים הרבה ברוב בני היישוב. המעתיק הדורש שלומו ומעתיק בעד ישועתך והצלחתך.

ישראל אודסר

עצות

(לקוטי עצות - ציצית, א')

❖ ציצית שמירה לניאוף, ועל-ידי זה נצולין מעצות הנחש שהם דברי עצות רעות של הרחוקים מעבודת השם, שהם מונעים הרבה מלהתקרב אל האמת, וזוכין לקבל עצות הצדיקים והנלוים אליהם שהם בחינת תיקון הברית, ועל-ידי זה זוכין לאמת ואמונה ותפילה וארץ ישראל ונסים, ועל-ידי זה תבוא הגאולה מהרה ויזכה לפרנסה ולהבין היטב בכל מקום שילמד. על כן צריכין לזהר מאד במצוות ציצית, ולכוון בשעת עטיפת הציצית הקדושים וברכתן, שיזכה לכל זה על-ידי המצוה הקדושה הזאת (לקוטי מוהר"ן, סימן ז).

❖ המעשה מהבעל תפילה. סיפור נפלא ונורא הפלא ופלא. ולפי פשוטו גם כן מבואר בו בכל ענין וענין מוסר השכל ודרך ישרה. ומתעורר תשוקה נפלאה לעבודת השם יתברך לכל מעיין בהם. ומספר בכלל, כמעט מכל מיני הטעויות וסברות כוזביות של שקר וטעות שנמצאים בעולם. ומהבירור והתיקון שלהם: והנה הבעל תפילה, שהיה עוסק תמיד בתפילות ושירות ותשבחות להשם יתברך היה יושב חוץ ליישוב. רק שהיה רגיל לכוון ליישוב בשביל לפתות ולרצות בני אדם לעבודת השם יתברך לילך בדרך. ומי שנתרצה עמו, הוליכו תיכף חוץ ליישוב. כי רוב ישוב העולם, הם רחוקים מאוד מהתכלית האמת וכל הנהגותיו של הבעל תפילה ואנשיו, היה להיפוך ממנהג ישוב העולם, שרובם נמשכים אחר הבלי עולם ותענוגותיו ותאוותיו. ועל כן היה מוכרח הבעל תפילה עם אנשיו, לישב חוץ ליישוב. ובמקום זה, שהיה יושב שם הבעל תפילה, היה שם נהר לפניו ואילנות ופירות, והיו אוכלים מן הפירות ועל בגדים לא היה מקפיד כלל!

❖ הצדיק האמת העוסק לקרב בני אדם לעבודת השם יתברך יושב עם אנשיו חוץ ליישוב, היינו כי כל ישיבתו והנהגותיו, הוא בוודאי ההיפוך ממש מדרכי היישוב, אשר מעשיהם תנולו, ורודפים אחר מותרות וטרודים בהבלי הזמן, אבל הצדיק עם אנשיו, הם רחוקים מכל זה לגמרי ומסתפקים במה שיש להם. ובפרט על בגדים ומלבושים אינם מקפידים כלל. והם יושבים חוץ ליישוב לגמרי ממש בכל דעותיהם והנהגותיהם. ועוסקים רק בתפילה ושירות ותשבחות להשם יתברך ותשובה וידויים ותעניתים וכיוצא ואלו האנשים, כל העבודה הגדולה שבעבודת השם, שנדמה לרוב העולם, לדבר קשה מאוד לקבל על עצמם עבודה כזאת ואצל אלו האנשים, כל זה, יקר מכל התענוגים שבעולם. כי יש להם תענוג, מן הסיגוף הגדול או מתענית וכיוצא, יותר מכל התענוגים שבעולם.

❖ אך אף-על-פי שהם יושבים חוץ ליישוב, אף-על-פי-כן נכנסים גם כן בכל פעם אל היישוב, כדי לקרב עוד בני אדם לעבודת השם. ומתנהגים בזה בחכמה גדולה, כי בני היישוב, היו אורבים על הבעל תפילה לתפסו. וזה מחמת שנתבלבל העולם ונתעו בדעות משובשות שלהם כל כך, עד שמי שהוא מקורב אל התכלית האמת ומדבר כנגד סברותיהם המוטעות, ועוסק לקרב בני אדם לעבודת השם יתברך, מתעוררים כנגדו בשנאה ומלחמה